

GANG ODVÁŽNÝCH

Go!

**ŽRALOČÍ
ZUB**

Ivona Březinová
ilustroval Matyáš Namaj

ALBATROS

Žraločí zub

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová
Žraločí zub – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

GANG ODVÁŽNÝCH

ALBATROS

ŽRALOČÍ ZUB

Ivona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

Pro Katie a Ivy z australského Cairnsu

© Ivona Březinová, 2023

Illustrations © Matyáš Namai, 2023

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2023

www.brezinova.cz

ISBN tištěné verze 978-80-00-07216-6 (1. zveřejnění, 2023)

ISBN e-knihy 978-80-00-07220-3 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-00-07221-0 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-07222-7 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Vyhlášení vítězů

„A vítězem se stává...“

Mariana skousla dolní ret a kradmo pohlédla na Jonáše sedícího vedle. Lehký třas ruky prozrazoval mladíkovu nervozitu, statečně však zachovával kamennou tvář. Dvojčata Alfa a Beta se držela za ruce, až jim zbělely klouby. Malý Tim se ani nepokoušel napětí zastírat a netrpělivě poposedával. Jen nejstarší z party, Hardy, se nijak nevzrušoval. Co si dělat nervy? Vyhrát v konkurenci třinácti dalších týmů by se rovnalo zázraku. Už postup do národního kola všechny překvapil.

„...tým číslo šest...“

„Cože?!“ ujelo Hardymu zcela nepatřičně.

„...s prací Srovnání životních podmínek sinic a řas v lesních tůních a v přírodních koupalištích na katastru obce Struhařov.“

Takže zázrak se stal, proletělo Hardymu hlavou.

„Jupí! Já to věděl, já to věděl!“ neudržel se Tim a začal nadšeně poskakovat.

„Chovej se důstojně,“ sykla na něj Mariana a pokoušela se mladšího kamaráda stáhnout zpět na židli.

Ale to už sálem zněl potlesk a moderátor pozval vítězný tým na pódium.

„Jdi první,“ štouchla Mariana do Jonáše.

„Já? Proč já?“ ošíval se.

„Byl to tvůj nápad,“ zdůraznila. „A dřel jsi na projektu nejvíc.“

Zatímco se dohadovali, rozkurážený Tim a culící se dvojčata napochodovali na jeviště.

„Jděte už,“ postrkoval Hardy Jonáše a Marianu. „Jestli dostane hlavní slovo Tim, tak jsme tu do večera.“

Moderátor počkal, až se celá šestice shromáždí.

„Dámy a pánové, milí studenti! Toto jsou vítězové prvního ročníku celostátní soutěže mladých přírodovědců, kterou jsme nazvali podle řecké bohyně země Gaia.“

Moderátorova slova na chvíli přerušil potlesk.

„Odborná porota složená z biologů, geologů a ekologů se shodla, že jejich práce se nedotýká pouze malého území, na kterém studenti sbírali materiál k výzkumu. Metoda zkoumání řas a sinic se totiž dá aplikovat i na jiná prostředí a získává význam v skutečně mezinárodním měřítku.“

Nový potlesk byl doprovázený pochvalným zavýsknutím. Jonáš zapátral v hledišti po autorovi rozpustilého jáso tu a údivem vypou l il oči.

„Ty jo, to byla moje třídní,“ ucedil překvapeně k Hardymu.

Když ovace utichly, moderátor s mikrofonem v ruce popošel k výhercům.

„A teď poprosíme vítězný tým, aby se nám představil. Kdo se ujme slova jako první?“

Tim už se hlásil, ale Mariana ho předběhla. Vzala si mikrofon a se slovy „Jonáš, Jonáš začne,“ ho předala kamarádovi.

„Ehm,“ Jonáš si odkašlal.

Marianu napadlo, že je možná i maličko dojatý, a dostala strach, že roli prvního řečníka nezvládne. Její obavy se však vzápětí rozplynuly.

„Dobrý den. Jmenuji se Jonáš Rímský. Je mi patnáct let a studuji na přírodovědném gymnáziu se sportovním zaměřením. Mám rád zvířata a líbí se mi pozorovat je v jejich přirozeném... přirozeném prostředí. Taky jsem několik let vegetarián. Zajímá mě, jak člověk ovlivňuje přírodu, čím jí ubližuje a jak ji může chránit. Myslím, že základem je kvalita vody, a to mě přivedlo k nápadu podívat se na zoubek řasám a sinicím.“

„Na zoubek?“ špitl Hardy s pobaveně zvednutým obočím.

„S kamarády rádi cestujeme,“ obrátil se Jonáš ke zbytku party. „Společně jsme leccos zažili. Párkrát nám šlo i o život. Ale když dáme hlavy a svaly dohromady, vždycky se nám podaří nad nebezpečím vyhrát. A úplně stejně jsme fungovali i při našem prázdninovém výzkumu.“

Odmlčel se a ohlédl se po přátelích, kteří souhlasně přikyvovali.

„Ještě jsem chtěl říct, že se odmalička věnuji všem možným druhům sportu a občas i závodím, ale... no ještě nikdy se mi nestalo, že bych zvítězil na... na mistrovství republiky.“

Sálem se rozlehl pochvalný smích a nový potlesk.

„Nu ano,“ reagoval pohotově moderátor. „Finále celostát-

ní soutěže Gaia je vlastně takovým mistrovstvím republiky. Blahopřejeme!“

To už Jonáš podal mikrofon kudrnaté zrzce stojící po jeho pravici.

„Jmenuji se Mariana Jandová a je mi čtrnáct. Chodím na osmileté gymnázium a později bych chtěla studovat medicínu. Už teď mám v naší partě roli ošetřovatelky puchýřů, odřenin, popálenin, zabodnutých trnů, vymknutých kotníků, vyraženého dechu... prostě co se komu stane. Základní věci k poskytnutí první pomoci nosím pořád s sebou,“ poklepala si významně na brašničku, kterou měla slušivě připnutou k pásku šatů. „Zajímalo mě, co s lidským zdravím dokáže udělat koupání v rybníku zamořeném sinicemi. A už to vím, že, Hardy?“

Nejstarší člen skupiny souhlasně zafuněl a ujal se mikrofonu.

„Ano. Jonáš odmítá jakýkoliv pokusy na zvířatech. Takže jsem se dobrovolným pokusným králíkem stal já,“ zazubil se. „A musím vám říct, že mi bylo pěkně šoufl. Nevzpomínám si, že bych někdy neměl chuť k jídlu, až do koupání v tý odporný zelený břečce.“

„Představ se, brácho,“ špitla Alfa.

„Co?“

„Zapomněl ses představit,“ upozornila ho Beta docela nahlas.

„Aha. Pardon. Já jsem Hardy... tedy Gerhard Klein. Je mi šestnáct, studuju strojní průmyslovku, protože mě zajímají stroje, přístroje, nástroje a tak... V projektu jsem obsluhoval filtrační aparatury, sušičky, hladinometry, teploměry, mikroskop a notebook se solární nabíječkou. Všechno muselo perfektně běžet. Jo, a taky jsem měl na starost ségry... táta vždycky řekne Hardy, jsi z nich nejstarší, dej na všechny pozor! Tak dávám. Ale někdy to dá zabrat,“ dodal pořouchle.

„Takže děvčata... jste na řadě,“ obrátil se moderátor k dvojčatům. „Která z vás začne?“

„Já. Já jsem starší,“ prohlásila Alfa.

„Ale jen o patnáct minut!“ neodpustila si Beta poznámku, přesto přenechala mikrofon sestře.

„Jmenuji se Alfréda Kleinová. Ale všichni mi říkají Alfo. Jestli o nás budete psát do novin,“ obrátila se k přítomnému fotografovi, „tak tam napište Alfa, prosím. Jméno Alfréda nesnáším.“

„Provedu, slečno,“ pochechtával se fotograf, zasalutoval a udělal si poznámku.

„Je mi třináct let, chodím do sedmé třídy, ráda fotím a vařím. Při výzkumu jsem hlavně pořizovala dokumentaci. Teda fotky a videa. Sestřihat mi je pomáhal bratr Hardy. Zajímá mě, jakým způsobem se dají řasy využít při přípravě pokrmů. Teď ty,“ vrazila Alfa mikrofon dvojčeti.

„Já jsem Alžběta Kleinová. Jméno Alžběta mi až tak moc nevadí, ale stejně mám radši, když mi všichni říkají Beto.“

Fotograf spiklenecky zamrkal a učinil si další poznámku.

„Mým hlavním úkolem v týmu bylo shánění cizojazyčné odborné literatury a pořizování výpisků v češtině. Mě totiž jazyky strašně baví. Vždycky když s partou jedeme do nějaké cizí země, snažím se naučit aspoň pár základních frází. No, a když Jonáš a ostatní tu práci sepsali, celou jsem ji přeložila do angličtiny, protože to bylo v podmínkách soutěže, a já překládám vážně ráda. Tak snad tam nejsou žádné velké chyby. Jinak věk a třída jsou stejné jako u ségry. Sedíme spolu i v lavici. Ale neopisujeme!“

„A teď já!“ sápal se po mikrofonu Tim, rozmrzelý, že ho nechali až nakonec.

„Samozřejmě, mladý muži,“ culil se moderátor. „Máš slovo.“

„Tim Fiala. Věk deset let. Čtvrtá třída. Čím budu, ještě nevím,“ spustil nejmladší člen týmu nebývale stručně. Jenže vzápětí se rozjel. „Mám asi dvacet různých oborů, který mě zajímají. Astronomie, meteorologie, podmořská archeologie, paleontologie dinosaurů, kryptozoologie... taky bych mohl být prezidentem a ve volném čase jezdit na stupátku popelářského auta. Nebo bych...“

„Zadrž, hochu, zadrž...“ rozesmál se moderátor. „Vidím, že tě čeká vskutku bohatá kariéra. A kterými činnostmi jsi přispěl kamarádům při soutěžní práci?“

„Lovil jsem plankton. V takových vysokých holínkách, co nosí rybáři. A s Betou jsem shromažďoval informace, který by se mohly hodit. Odborně se tomu říká, že jsem pořizoval rešerše,“ hlásil hrdě Tim. „Těch bylo! Z biologie, hydrologie, historie rybníkářství, ekologie... to je o ochraně přírody, víte?“

„Víme, Time, víme,“ přikývl moderátor a znovu se sám chopil mikrofonu, protože se obával, aby klučina nevyjmenoval všechny specializace Akademie věd. „Dámy a pánové, to jsou oni! Vítězové prvního ročníku soutěže Gaia pro třetí tisíciletí. Jonáš Rímský. Mariana Jandová, Gerhard Klein, Alfré... eehm... Alfa a Beta Kleinovy a Tim Fiala. Troufám si říct, že o nich ještě uslyšíme.“

Výhra

„A nyní na pódium pozveme zástupce hlavního sponzora soutěže, aby našim výhercům předal cenu,“ oznámil moderátor.

Z první řady se zvedl prošedivělý pán v obleku a s pečlivě zastřiženou, téměř bílou bradkou. Bystrýma očima za skly brýlí přešel po vítězném týmu a pak se obrátil k publiku, je- muž byl představen jako profesor Holc.

„Co myslíš, že dostaneme?“ špitla Beta sestře. „Nějaký knihy o přírodě?“

„Já bych brala videokameru,“ zašeptala neskromně Alfa.

„Tipuju to na pořadnej mikroskop,“ těšil se Tim.

Ostatní mlčeli. I kdyby obdrželi jenom diplom, stálo to za to. Být v něčem nejlepší v republice je přece něco!

„Mikroskop. Určitě to bude mikroskop,“ zopakoval šeptem Tim, načež ho Mariana umlčela výhrůžným sykotem.

Všichni zpozorněli, protože profesor ťukl prstem do mikrofonu a chystal se promluvit.

„Je mi velkou ctí,“ začal, „že dnes mohu předat těmto mladickým vědcům zaslouženou odměnu. Po domluvě s našimi zahraničními partnery jsme se rozhodli, že celá skupina získá třítydenní studijní cestu s možností potápění u Velkého bariérového útesu.“

„Ale... ten je v Austrálii,“ vykoktal překvapeně Jonáš.

„Ano. Poletíte do Austrálie,“ usmál se pán a kolem očí se mu vytvořily rozmarné vějířky. „Celý tým číslo šest.“

„My si říkáme jinak,“ namítl Tim, který si v první chvíli neuvědomil dosah profesorova sdělení. „My jsme Gang odvážných!“